

Arrest

**nr. 331 832 van 29 augustus 2025
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.CIOTISAN
Henri Jasparlaan 113
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 9 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 325 015 van 14 april 2025 waar bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die loco advocaat P. CIOTISAN verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Guineese en Portugese nationaliteit te zijn, werd op 29 maart 2025 staande gehouden in de luchthaven van Zaventem wanneer hij zich bij vertrek naar Sierra Leone aanbod met Portugese identiteitsdocumenten en een Sierra Leonees rijbewijs.

Deze documenten werden onderzocht, de Portugese documenten bleken geseind te staan (administratief dossier, stuk 4) en deze documenten bleken frauduleus verkregen te zijn. Het rijbewijs van Sierra Leone bleek vals.

Op 30 maart 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door LPA BNL op 30.03.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten:*

*naam: B.
voornaam: M. A.
geboortedatum: (...)2003
geboorteplaats: Onbepaald
nationaliteit: Guinee-Bissau*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het administratief verslag verslag [sic] opgesteld door LPA BNL op 29.03.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik van frauduleus bekomen documenten en het toebrengen van slagen en verwondingen van een agent in dienst.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Volgens het administratief verslag verslag [sic] opgesteld door LPA BNL op 29.03.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik van frauduleus bekomen documenten.

3° *Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Volgens het administratief verslag verslag [sic] opgesteld door LPA BNL op 29.03.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik van frauduleus bekomen documenten en het toebrengen van slagen en verwondingen van een agent in dienst.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengencacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

Op 30 maart 2025 legde de gemachtigde aan verzoeker ook een inreisverbod voor drie jaar op (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing heeft verzoeker ook een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 336 686.

Een "intakeverslag" van het gesloten centrum van 31 maart 2025 vermeldt dat verzoeker een oom zou hebben in België en dat hij wenst terug te keren naar Portugal.

Op 3 april 2025 werd contact opgenomen met de ambassade van Portugal.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de volgende beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker meent ook dat er sprake is van een kennelijke

beoordelingsfout. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurd, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slat [sic] op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

*Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt.
Inderdaad wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:*

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie,

[...] op 29.03.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik van frauduleus bekomen documenten"

Bovenvermelde motivering is kennelijk ontoereikend. Verzoeker was kennelijk in het bezit van een geldig Europees paspoort. Daaruit vloeit het voort dat hij geen visumverplichting had en dat hij als EU-burger zich regelmatig op Belgisch grondgebied bevond.

De Portugese documenten van verzoeker tonen manifest aan dat zijn administratieve toestand duidelijk rechtmatig was en dat hem op geen enkel manier een afwezigheid van paspoort en visum kan worden toegerekend. Op basis van de in bestreden beslissing vermelde informatie kan er bijgevolg niet worden vastgesteld dat er sprake zou zijn van een van de in artikel 7 van de wet van 15.12.1980 vermelde gevallen.

De bestreden beslissing berust aldus op een kennelijke beoordelingsfout en dit los van de feiten van slagen en verwoondingen [sic] waarvoor verzoeker aansprakelijk zou zijn.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen [...]." RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLES-TENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELENDIGE BRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, voert de verwerende partij absoluut geen analyse conform haar plichten inzake zorgvuldigheid. De documenten van verzoeker zijn manifest geldig. De Portugese nationaliteit van verzoeker werd onterecht niet vermeld om [sic] de beslissing. Een eventuele verwijdering naar Guinea-Bissau is manifest in strijd met de objectieve elementen van het dossier waaruit het blijkt dat verzoeker en [sic] verblijfsrecht heeft in Portugal.

3.

De bestreden beslissing is verder motiveert [sic] gemotiveerd als volgt: -"Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. "

Het kan enkel worden herinnerd dat verzoeker geen aanmeldingsplicht heeft aangezien hij geen bedoeling had om zich in België te laten inschrijven en dat [sic] in het land aankwam in het kader van een zeer beperkte verplaatsing van 2 dagen waar hij bij zijn oom verbleef,

Verder wordt het niet aangetoond dat verzoeker opzettelijk slagen aan de agenten zou hebben uitgedeeld. Aangezien vijf agenten hem hebben behandeld, kan men zich duidelijk vragen stellen over de nauwkeurigheid van deze vaststellingen. In ieder geval, zijn bovenvermelde feiten tot op heden niet gerechtelijk bewezen verklaard."

Verzoeker voert aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk ontoereikend zijn, gezien hij in het bezit was van een geldig Europees (Portugees) paspoort, hij voegt een kopie hiervan bij het verzoekschrift. Verzoeker meent dat hij daardoor niet visumplichtig was en dat hij zich als EU-burger regelmatig op het Belgisch grondgebied bevond. Verzoeker meent dat er bijgevolg sprake is van een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze kennelijke beoordelingsfout staat volgens hem los van de feiten van slagen en verwondingen.

Verzoeker vervolgt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat zijn documenten geldig zijn en omdat zijn Portugese nationaliteit niet vermeld wordt op de bestreden beslissing. Hij meent dat een eventuele verwijdering naar Guinee-Bissau strijdig is met de objectieve elementen van het dossier waaruit het blijkt dat verzoeker een verblijfsrecht heeft in Portugal.

Inzake het motief dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert, wijst verzoeker erop dat hij geen aanmeldingsplicht heeft aangezien hij geen bedoeling had om zich in België te laten inschrijven en dat hij in België aangekomen is in het kader van een zeer beperkte verplaatsing van twee dagen, ondertussen verbleef hij bij zijn oom.

Verzoeker vervolgt dat niet is aangetoond dat hij opzettelijk slagen aan de agenten zou hebben uitgedeeld, hij stelt *"Aangezien vijf agenten hem hebben behandeld, kan men zich duidelijk vragen stellen over de nauwkeurigheid van deze vaststellingen. In ieder geval, zijn bovenvermelde feiten tot op heden niet gerechtelijk bewezen verklaard."*

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker niet heeft uiteengezet op welke wijze de bestreden beslissing de hoorplicht schendt, dermate dat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

De formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven inzake het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt ook een overweging gemaakt inzake verzoekers familiaal leven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden onderzocht.

In de motieven inzake de reden dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er een risico is op onderduiken en dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Inzake de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, betwist verzoeker dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Hij wijst op zijn Portugese documenten, op zijn Europees burgerschap en bij het verzoekschrift voegt hij een kopie van twee pagina's van zijn Portugees paspoort, een kopie van een Portugees "bewijs van eerste aanvraag" voor een burgerkaart met vertaling, een kopie van een Portugees certificaat van geboorte-inschrijving met vertaling.

In dit verband verwijst de Raad naar het administratief dossier waaruit blijkt dat de stukken die verzoeker heeft voorgelegd, waaronder dit Portugees paspoort, internationaal geseind staan omwille van fraude. De reden voor signalering van deze stukken luidt als volgt: "*Voorwerp gezocht met het oog op gebruik als bewijsmateriaal in een strafprocedure - Artikel 38 van Verordening (EU) 2018/1862 (0015)*". De "*categorie van het document*" vermeldt "*paspoort*" en de nationaliteit van het document vermeldt "*Portugal*". Het documentnummer wordt vermeld en dit nummer stemt overeen met het nummer van het paspoort dat verzoeker heeft voorgelegd, ook de kopie van het paspoort dat verzoeker opnieuw bij het verzoekschrift voegt en dat reeds voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Bij "*nadere informatie over de signalering*" wordt naast het paspoort ook de Portugese burgerkaart vermeld. Het betreft een geval van identiteitsdiefstal. Het staat dus ontegensprekelijk vast dat dit documenten zijn die verzoeker op frauduleuze wijze heeft verkregen, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de vermeldingen die in dit document gedaan worden, met name dat hij de Portugese nationaliteit zou bezitten.

Verzoeker kan dus geen afbreuk doen aan het motief dat hij overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, niet in het bezit is van de vereiste documenten.

Verzoeker heeft de Portugese nationaliteit niet en toont niet aan dat hij zou beschikken over een verblijfsrecht in Portugal en was dus wel degelijk visumplichtig. Het is daarbij overigens opvallend dat verzoeker blijkens het administratief rapport van 29 maart 2025 aan de politie verklaarde: "*Betrokkene spreekt geen Portugees en heeft volgens zijn verklaring geen band met Portugal*". Zijn betoog inzake de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in dit verband, mist bijgevolg feitelijke grondslag en kan niet worden aangenomen. Integendeel, de gemachtigde heeft op zorgvuldige wijze onderzoek gedaan van de voorgelegde stukken door contact op te nemen met de bevoegde Portugese autoriteiten.

Verzoeker stelt vervolgens inzake het motief over het risico op onderduiken (dat op zijn beurt een onderdeel vormt van de redenen waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan), dat hij geen aanmeldingsplicht heeft aangezien hij geen bedoeling had om zich in België te laten inschrijven en dat hij slechts twee dagen in België wenste te blijven. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing inzake het risico op onderduiken drie motieven vermeldt, met name (i) verzoeker heeft zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier trachten te regulariseren (artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet), (ii) verzoeker heeft gebruik gemaakt van frauduleus verkregen documenten (artikel 1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet), (iii) hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert (artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet). Verzoeker laat de twee eerste motieven ongemoeid. Deze twee ongemoeid gelaten motieven volstaan reeds om te motiveren waarom er een risico op onderduiken is (dat op zijn beurt een onderdeel vormt van het motief waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan), zodat niet moet worden ingegaan op verzoekers kritiek op één van de drie motieven.

Vervolgens gaat verzoeker in op het motief dat hij opzettelijk slagen en verwondingen zou hebben toegebracht aan een agent. Dit motief betreft een onderdeel van het motief waarom hem een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet: wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden) en een onderdeel van het motief waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid).

Ook hier stelt de Raad vast dat de redenen voor afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten tweërlei zijn, namelijk verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten en door zijn gedrag wordt hij geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hierboven is reeds gebleken dat het motief dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten pertinent en correct is. Dit motief volstaat reeds om te schragen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker wordt gegeven, zodat niet moet worden ingegaan op het tweede motief.

Hetzelfde kan gesteld worden voor de motieven waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Deze zijn ook tweërlei en betreffen dat er een risico bestaat op onderduiken en dat de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hierboven werd reeds vastgesteld dat het risico op onderduiken afdoende is gemotiveerd. Deze motieven zijn correct en pertinent.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de motieven van het bestreden bevel feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“4.

De bestreden beslissing is verder motiveert [sic] gemotiveerd als volgt: “Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben”

Verzoeker heeft echter wel een gezinsleven in België waar zijn oom woonachtig is, eveneens in Duitsland waar zijn partner woont. Een eventuele verwijderingsmaatregel die geen rekening houdt met zijn Portugese nationaliteit en domicilie is des te meer problematisch daar dit, eveneens zijn administratieve vrijheidsberoving, hem onmogelijk maakt zijn gezinsleven uit te oefenen.

5.

Overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van listasten [sic] van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvaardigen een verwijderingsbevel.

Dat deze vereiste, die uit artikel 8 EVRM voortvloeit, deel van een gevestigde rechtspraak maakt inzake verwijderingsmaatregelen. Verzoekster maakt al deel uit [sic] gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die zich op grondgebied van de Schengen lidstaten bevindt: ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [GC], Pini and Others v. Romania)

De stabiele leefgemeenschap wordt bewezen door onbetwistbare feitelijke elementen.

Een verwijdering naar een land buiten de Europese unie van verzoeker is bijgevolg in strijd met art. 8 EVRM.”

Verzoeker stelt wel een gezinsleven in België te hebben omdat zijn oom hier woont en hij wijst erop dat hij ook een gezinsleven heeft met zijn Duitse partner, die in Duitsland is gedomicilieerd. Daarbij komt dat hij gedomicilieerd is in Portugal en hij wijst erop dat de administratieve vrijheidsberoving hem verhindert om zijn gezinsleven uit te oefenen. Zijn gezinsleven wordt onevenredig aangetast door de verwijderingsmaatregel, een verwijdering naar een land buiten de Europese Unie is in strijd met het EVRM. Hij meent dat “De stabiele leefgemeenschap wordt bewezen door onbetwistbare feitelijke elementen.”

Inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, toen hij de mogelijkheid kreeg om gehoord te worden op 30 maart 2025, zijn medewerking weigerde en geen verklaringen aflegde. Hij maakte dus geen melding van familieleden of van een gezinsleven. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat deze motieven onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij een gezinsleven in België heeft omdat zijn oom hier woont en hij wijst erop dat hij ook een gezinsleven heeft in Duitsland waar zijn partner woont. Daarbij komt dat hij gedomicilieerd is in Portugal en hij wijst erop dat de administratieve vrijheidsberoving hem verhindert om zijn gezinsleven uit te oefenen. Zijn gezinsleven wordt onevenredig aangetast door de verwijderingsmaatregel, een verwijdering naar een land buiten de Europese Unie is in strijd met het EVRM. Hij meent dat *“De stabiele leefgemeenschap wordt bewezen door onbetwistbare feitelijke elementen.”*

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker, toen hij de mogelijkheid kreeg om gehoord te worden op 30 maart 2025, geen melding heeft gemaakt van een oom of van een partner. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon de gemachtigde hier dus geen rekening mee houden. In het kader van huidig beroep dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en blijkt niet dat toen reeds een kopie van de Duitse identiteitskaart van mevrouw P.D. en een kopie van een Portugese identiteitskaart van de heer B.C. voorlag.

De Raad stelt ten overvloede vast dat hij reeds in zijn arrest nr. 325 015 oordeelde dat door het voorleggen van kopieën van identiteitskaarten van andere personen, zonder enige andere bijkomende tastbare informatie, verzoeker niet aantoont dat deze personen zijn oom en zijn partner zijn. De Raad herhaalt dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker de Portugese nationaliteit heeft, gezien de Portugese documenten die hij voorlegde, frauduleus verkregen zijn.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in de geschetste omstandigheden sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen hem en zijn partner. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt weliswaar dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet echter wel sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM

23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Verzoeker licht dienaangaande niets concreet toe. Ook om deze reden slaagt verzoeker er niet in om de stabiele partnerrelatie aannemelijk te maken.

Indien geen beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en de aangehaalde partner in het licht van artikel 8 van het EVRM is aannemelijk gemaakt, noch het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en de voorgehouden oom, diende de gemachtigde ook niet over te gaan tot een belangafweging dienaangaande.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). In casu is dit niet het geval.

Een schending van de door verzoeker aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend vijftientig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES